

Landet, og at bringe den frem, vilde kun være at kaste en afgjort Forvirring ind i Forholdene. Naar den ærede Minister siger, at hans Lovforslag skulde blandt Andet gaae ud paa, at der derved skulde indrømmes Regjeringen at indstille til Kongen, hvad Ministeren nu ikke vil indstille, nemlig en Berettigelse for Troesfamsfund til at være anerkjendte, saa er dette at gjøre et Indgreb i Rigsdagens Forslagsret. Denne Forslagsret gaaer ud paa at kunne foreslaae denne Art Love ligesom alle andre, og naar det igjennem en saadan Lovs Afgjørelse skulde overlades til kongelig Resolution alene, saa vilde derved vor Forslagsret blive indskrænket med Hensyn til et af de vigtigste Anliggender. Seg er ganske enig med den ærede Minister i, at den Sag, der her foreligger, ikke kan løses fuldstændigt uden Lov; men den kan løses af Ministeren indenfor de Grændser, hvor han har selv kun det Allermindste med den at bestille, uden Lov. Naar den ærede Minister, efter hvad han sagde, erklærer til dette Troesfamsfund det, som han her har sagt, og som han nu igjennem sin Mund offentligt har erklæret, at dette Troesfamsfund ingen Værdomme følger, der stride imod Sædelighed eller den offentlige Orden, saa har Enhver af os Andre deri Nok til at fremkomme med Forslag til en Lov, der gaaer ud paa at anerkjende dette Samfund. Det er dette, som den ærede Minister, som Kultusminister har at gjøre, og det er det Æneste, han har at gjøre ved denne Sag; thi det Andet er Justitsministeriets eller Ministeriets Sag i det Hele, det nemlig at anerkjende, at der fra denne Side Intet er i veien for, at et Troesfamsfund bliver anerkjendt. Den ærede Minister kan ikke anerkjende Samfundet, og det kan gjerne være muligt, at han har Ret i, at Kongen heller ikke kan det, men han kan anerkjende det saaledes, at der ikke fra Sædelighedens og den offentlige Ordens Side er Noget at indvende derimod, og Mere behøves der ikke. Giv os denne Anerkjendelse, saa skulle vi nok finde ud af Resten; nægt Anerkjendelsen, saa opfylder efter min Mening Ministeren ikke sin Pligt. Naar den ærede Minister omtalte de Bestemmelser, der angik Indrømmelsen af at udføre visse Handlinger af en borgerlig Natur, som tillige krævede

Kirkens Indsigning — jeg troer, det var det, han sagde (Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Kirkens Betsignelse!); ja, det var ogsaa det, jeg sagde, Indsigning og Betsignelse, troer jeg, er det Samme — saa maa han lægge Mærke til, at ligeoverfor ham og ligeoverfor Lovgivningen er der kun Spørgsmaal om at overgive til vedkommende Personer den borgerlige Deel af Handlingen, thi om de ville have den ledtaget af den kirkelige Betsignelse efter deres Ritus, eller ikke, have vi Intet med at gjøre. Der ligger ingen Usædelighed eller Mangel paa Orden deri, om denne Betsignelse, eller hvilkensomhelst Akt det er, bliver afsluttet uden denne Betsignelse, eller om den faaer den med sig. Hvad er altsaa hele Forskjellen her? For de ikke anerkjendte Troesfamsfund, eller for de Personer, som aldeles ikke slutte sig til noget bestemt Troesfamsfund, er denne Ret til at udføre disse forskellige Handlinger aldeles overdragen til den verdslige Myndighed; her er derimod Spørgsmaal om, indenfor disse Troesfamsfunds Grændser at overgive dem til Personer, som ligeoverfor Staten erkjendes for at have den fornødne Paalidelighed i saa Henseende og ere under det Tilsyn, som behøves for, at ogsaa den borgerlige Side af denne Sag kan blive fuldstændigt fyldtstgjort; men dermed har igjen Kultusministeriet som Kultusministerium aldeles Intet at gjøre; og naar den ærede Minister troer at ville skaffe almindelige Bestemmelser tilveie i disse Retninger, saa gaaer han længere, end Grundloven kan give ham allermindste Opfordring til at gaae. Saadanne Bestemmelser vilde ikke kunne komme frem ved almindelige Love, men maatte kræve en grundlovmæssig Behandling, idet de i en væsentlig Grad vilde modificere Grundlovens almindelige Bestemmelser i denne Henseende. Seg troer, at naar den ærede Minister betragter denne Sag noget nøiere, vil han dog maaskee komme til det Resultat, at det i det foreliggende Tilfælde vilde være hans simple Pligt, at give Forstanderne for denne Menighed det Svar, at han, efter nøiere at have undersøgt deres Troeslærdomme o. s. v., har anerkjendt, at der ikke deri er Noget, som strider imod Sædelighed og den offentlige Orden; dersom han derefter vil gaae et Skridt